

UNA LECTURA DEL PARENOSTRE

El Parenostre és la pregària més coneguda del Cristianisme. Segons els evangelis, quan els deixebles de Jesús li van demanar com havien de pregar, ell els va ensenyar aquesta oració. Es pot trobar a l'Evangelí de Mateu (Mt 6, 9-13) i, en forma més breu, a l'Evangelí de Lluc (Lc 11, 2-4). A Israel hi havia una oració també anomenada 'Parenostre ['Abinu Malkenu], molt coneguda; però Jesús la modifica per donar-li molt més sentit comunitari. Es prega a l'eucaristia, ja que és una pregària directament ensenyada per Jesús, a diferència d'altres oracions.

Parenostre: Anomenar Déu 'Pare' és una manera de dir que no és un ser dominador, brutal, com eren molts dels déus antics, sinó algú que ens estima. Si Déu és Pare això significa dues coses: (1) que no podem tenir-li por i (2) que tots els homes són germans. El Pare és 'nostre' de tota la comunitat humana. Com ens diu l'Evangelí de Lluc: «Ell estima fins els malagraïts i els dolents» (6,35).

que esteu en el cel: En el món antic, el 'cel' no és un lloc físic, sinó que constitueix un símbol de la totalitat de l'univers i la terra és un lloc on es manifesta el poder de Déu. Déu que és 'Pare' i proper, també està 'en el cel' i distant. Dir que és el Pare és el Déu del cel, significa també vol dir que no privilegia cap lloc físic –a diferència de la religió jueva en què Déu estava bàsicament al temple de Jerusalem.

sigui santificat el vostre nom: El nom al món antic és un símbol de la persona que el porta. No es posaven noms per casualitat, perquè el món es vinculava al caràcter. Dir que el nom de Déu ha de santificar-se, vol dir que és el més gran que existeix.

Vingui a nosaltres el vostre Regne: No es demana un 'Regne' humà, polític, sinó el 'Regne' d'amor que és propi de Déu. Demanar 'el Regne' vol dir pregar per la plenitud dels temps, per l'amor i la justícia.

Facis la vostra voluntat: El creient no vol que es faci la seva pròpia voluntat, sinó la voluntat de Déu. Creure és confiar en Ell, posar-se en les seves mans, com les criatures estan en mans dels seus pares. Però sabem que la voluntat de Déu és que l'amor creixi i que l'home visqui en plenitud –com la voluntat dels pares és que els fills i les filles creixin. Sant Pau (1 Tes 4,13), ho resumeix dient que: «la voluntat de Déu és la vostra santificació».

així a la terra, com es fa en el cel: El creient vol que la voluntat de Déu ocupi totes les dimensions del món, que l'amor ho ompli tot, que no hi hagi enlloc un espai sense Déu.

El nostre pa de cada dia: El pa és l'aliment més senzill, el menjar dels pobres. El cristià no demana cap luxe, sinó el símbol de la vida comuna; partir el pa és un símbol d'amistat. I no demana el pa 'meu', sinó 'nostre', per a tots.

doneu-nos Senyor el dia d'avui: El cristià demana que cada dia ('el dia d'avui') sigui ple d'amor i pau.

i perdoneu les nostres culpes: Per al cristià, les 'ofenses', la 'culpa', el 'pecat' o el 'deute' és la sensació d'haver-se separat d'allò que Déu vol que sigui la vida humana, de viure una vida sense amor. Una vida plena d'ofenses i de venjança

infinita seria inhumana. La Bona Nova significa que la situació d'ofensa i venjança ha estat superada per l'amor d'un Pare bo i misericordiós.

així com nosaltres perdonem els nostres deutors: El cristià sap que encara que vulgui fer el bé, inevitablement, com a humà que és, no pot ser perfecte. Per això demana i ofereix perdó. I el perdó és el sentiment contrari a la força i a la potència. No se'ns proposa una transacció comercial, sinó un acte d'amor.

No permeteu que nosaltres caiguem en temptació: Per al cristià, 'temptació' és allò que ens pot fer oblidar l'objectiu prioritari de viure segons l'amor. És el defalliment que només pot superar-se amb la força de Déu. Temptació és el poder, la força, el desig de fer el mal i, més en general, tot allò que ens pot seduir perquè som dèbils.

ans deslliureu-nos de qualsevol mal: El mal no és només físic (malaltia), també pot ser emocional (la crisi psicològica) o accidental. L'home que vol fer el bé es troba amb el mal i per resistir-lo necessita l'ajuda del Pare.

Amén: Que vol dir 'així sigui', 'facis'. A l'Apocalipsi de Joan es llegeix que «Ell és l'Amén» (3,14). Jesús és el 'gran sí' al Pare; per això quan el cristià diu 'Amén' vol que es faci tot allò que demana al Pare i es compromet a treballar per fer-ho.